

ANNA
TODDOVÁ

YOLIO

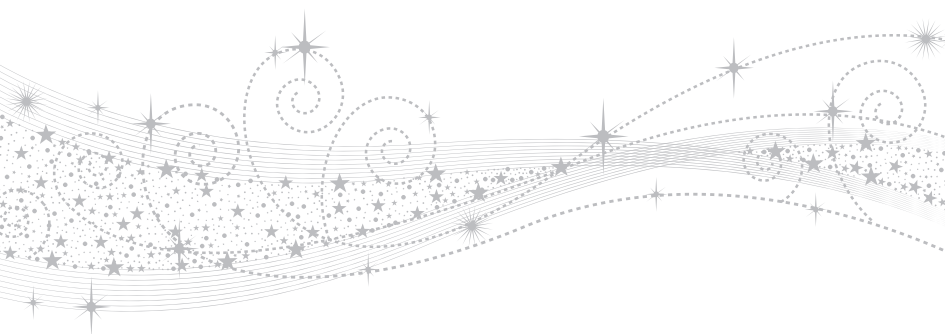
NAJTEMNEJŠÍ
MESIAC

POKRAČOVANIE ROMÁNU NAJJASNEJŠIE HVIEZDY
OD AUTORKY BESTSELLEROVEJ SÉRIE

AFTER

ANNA
TODDOVÁ

NAJTEMNEJŠÍ
MESIAC

Preložila Anna Kolčiterová

YOLi

Anna Todd
THE DARKEST MOON

Copyright © 2020 by Anna Todd
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
Translation © 2021 by Anna Kolčiterová
Layout HYPERLINK „<http://zero-media.net>“ zero-media.net, Munich
Illustration FinePic®, Munich
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7979-7

ZOZNAM SKLADIEB

What We Had – Sody
Falling – Harry Styles
Possibility – Lykke Li
Little Did You Know – Alex & Sierra
July – Noah Cyrus
Little Bit of You – Kevin Garrett
Idfc – blackbear
Poser – Grace VanderWaal
Lost On You – Lewis Capaldi
Before You Go – Lewis Capaldi
Hollow – James Smith
Lost Without You – Freya Ridings
The Light – The Album Leaf
Lie – NF
Love in the Dark – Jessie Reyez
when the party's over – Billie Eilish
watch – Billie Eilish
Rest – Minke
The Other (Stripped) – Lauv
Unspoken – Aaron Smith
Can We Kiss Forever? – Kina, Adriana Proenza

*Všetkým strateným.
Pomôžem vám nájsť
cestu k sebe*

PRVÁ ☆ KAPITOLA

Kael 2019

Záplava ľudí v čiernom mi ubližuje. Už dávno som nevidel zástup toľkých uniformovaných. Roky som každý deň nosil maskáče, a tak som si na ne zvykol, že aj keď už nie som v armáde, dodnes pri pohľade na podobné oblečenie v civilnom svete spozorniem. Občas mi časy, keď som ráno nemusel riešiť, čo si oblečiem, chýbajú. Keď si beriem z vešiaka čistú bundu, spomeniem si na ACU poľnú bundu tvrdú od piesku a špiny, ako sa krčila po hodinách pochodovania v teple Georgie. Siahnem pod košeľu a nahmatám psie známky na krku.

Nepatrím medzi vojakov, čo by ich naschvál odhalovali alebo sa nimi pýšili, aby dostali v miestnom bare drink zadarmo. Nechal som si ich, lebo ma tiaž kovu na krku drží pri zemi. Asi si ich nikdy nezložím.

„Je tu trochu chladno,“ povie mama, keď pustím známky a položím si ruku do lona.

„Dám ti svoju bundu?“ spýtam sa jej. Rázne pokrúti hlavou.

„Musí tu byť chladno pre nebožtíka,“ začujem známy hlas.

„Ako vidím, stále si nenapraviteľný frajer,“ vstanem a objímam Silvina. Je chudší, ako keď som ho objímal naposledy.

„To sa nikdy nezmení,“ buchne ma do ramena.

Mama sa na neho nesúhlasne pozrie. „Mal by si s tým prestať.“ Udríe ho trochu silnejšie ako on mňa.

„Koľkokrát som to už počul?“ Silvin objíma moju mamu a ona sa rozosmeje.

Vždy jej bol sympatický, hoci sa stretli iba párkrát, a hoci sa vždy správal ako drzý frajer s chrapúnskym humorom. Na jeho kreténskych vtípoch sme sa smiali, aj keď nám bolo najhoršie, preto som ho aj ja mal vždy rád.

„Ako sa máš, braček?“ spýtam sa ho s radosťou v hlase, aj keď viem, že táto situácia ho zraňuje asi najviac zo všetkých prítomných v kostole. Ako na poslednom pohrebe.

Odkašle si a zažmurká červenými očami. Než odpovie, vzdychne si. „Mám sa dobre. Vlastne... ja... áno, mám sa dobre. Hoci by som sa radšej teraz hral na automatoch vo Vegas s nejakou pornohviezdou za jej peniaze.“ Čudne sa zasmeje.

„To by sme asi najradšej všetci,“ zakontrujem, no dávam si pozor, aby som mu ešte nepritížil. Občas je lepšie zostať na neutrálnej pôde.

„Sadneš si k nám, alebo už sedíš inde?“ spýtam sa ho.

„Nie sme na koncerte,“ povie. Zasmeje sa a prisadne si k mojej mame.

Silvinov náznak úsmevu je jediný svetlý bod v celom kostole, aj keď sa za ním vlastne skrýva hlboký smútok. Celé to tu dýcha smútkom. Taký smútok sa vo vás usadí

a nezbavíte sa ho. Poznačí vás. Všetko si nesiete so sebou, prúdi vám to v krvi a ťaží vás na pleciach.

Silvin si vzdychne a sťažka sa oprie o drevenú lavicu, akoby jej chcel časť bremena odovzdať. Naprázdno sa díva pred seba stratený v nejakej spomienke, ktorej sa nevie zbaviť a nedá mu pokoj. Je primladý, aby vyzeral takto staro. Kedysi sme mu sladkým južanským akcentom hovorievali detský ksichtík, ale odvtedy výrazne zostarol. Pochádza z Mississippi a pri našej prvej misii vyzeral tak na pätnásť. Teraz však vyzerá starší ako ja.

Detský ksichtík riadne vyrástol, odkedy sa mu po tvári rozpleskli kúsky niečoho, čo vyzeralo ako surový tuniak a dopadlo to na nás odkiaľsi zhora. Až po ďalšom výbuchu si môj mozog uvedomil, že ten sajrajt, čo na nás padá z oblohy, sú vlastne kúsky ľudského mäsa, žiadna ryba. Bol som tak blízko, že mi pri špičke kanady pristál prst s obrúčkou. Johnsonov výraz tváre sa zmenil, keď si uvedomil, že jeho spoločník Cox pri ňom už nestojí. Vyhasla mu aj posledná iskierka v očiach, keď zodvihol kamarátovu zbraň a vybrali sme sa ďalej do boja. Odvtedy ho už nikdy nespomenul, a keď na pohrebe Coxova tehotná manželka plakala, len ticho sedel.

Tento pohreb sa na Coxov až strašidelne podobá.

Pohľadom hľadám hodiny. Nemalo by sa to už začať? Chcem to už mať za sebou – skôr ako začnem premýšľať, čo to tu vlastne robíme. Všetky pohreby sú rovnaké. Aspoň vojenské; od detstva som na inom nebol. Odkedy som nastúpil na základný výcvik, bol som prinajmenšom na desiatich pohreboch. Takže som desaťkrát potichu sedel v drevenej lavici a pohľadom prechádzal tváre vojakov

zízajúcich pred seba s dobre nacvičeným vážnym výrazom. Desaťkrát som videl zmätené deti, ktoré nechápu ani život, nieto smrť, ložiť rodičom pri nohách. Desaťkrát sa davom ozývali vzlyky. Našťastie iba polovica boli ženatí, takže iba päť vzlykajúcich manželiek s navždy zmeneným životom rozpadnutým na kúsky.

Párkrát mi napadlo, kedy mi prestanú volať. Po koľkých rokoch sa prestaneme takto stretávať? Bude to takto až do staroby, kým nám nezošedivejú vlasy? Príde Silvin na môj pohreb alebo pôjdem skôr ja na jeho? Chodím na všetky pohreby rovnako ako Johnson, zazrel som ho kútikom oka. Je tu aj Stanson v náručí s novonarodeným synčekom. Je stále v armáde, ale aj tí vo výslužbe chodia na pohreby. Raz som letel do štátu Washington kvôli chlapíkovi, ktorého som sotva poznal. Mendoza ho mal však rád.

Dnes je tu viac ľudí ako zvyčajne. Tento vojak bol veľmi obľúbený. Nemohol som ani vysloviť jeho meno alebo si ho v duchu povedať. Nechcel som si ubližovať. Ani mame, ktorú som vyzdvihol na Riverdale. Mala ho rada. Každý ho mal rád.

„Kto je tamtá pani?“ mama zakašle a prstom ukáže na neznámu ženu.

„Neviem, mami,“ zašepkám.

Silvin má oči privreté, obzriem sa inam.

„Som si istá, že ju poznám,“ trvá na svojom.

Pred všetkých sa postaví muž v obleku.

Preruším ju. „Mami, už sa to začína.“

Pohľadom preletím po drevených laviciach, hľadám Karinu. Niekde tu musí byť. Mama pri mne znovu zakašle.

V poslednom čase kašle čoraz častejšie. Kašle takto už minimálne dva roky, možno aj dlhšie. Občas kašeľ ustane a ulaví sa jej – odmena za abstinenciu od fajčenia. Niekedy sa však počas kašľa chytá za hlavu, že by si mohla pokojne zapáliť marlborku. Polku svojho života som sa s ňou na túto tému hádal. V desiatich som počul doktora, ako jej dohovára, že môže prísť o polku pľúc, ak s tým neprestane. Dívam sa na ňu, ako si vreckovkou utiera ústa a kašle ešte silnejšie. Na chvíľku zavrie unavené oči a potom sa znovu bezducho díva pred seba na pódium plné kvetov. Rakva je, samozrejme, zavretá. Nikto nechce, aby sa deti dívali na zmrzačené telo, v ktorom len ťažko spoznáte jeho majiteľa.

Doriti, musím s tým prestať. Ktovie, koľko hodín som už strávil u špecialistov, čo ma dávali dokopy, takže by ste povedali, že by som sa takýmto myšlienkam mal radšej vyhnúť. Ich návody však v praxi nefungujú. Temnota vo vás zostane, nezbavíte sa jej. Možno by mali vláde vrátiť náklady na moju terapiu? Zaplatili za ňu tak ako mali, ale pomohla mi? Určite nie. Ani Silvinovi, ani mne, ani telu v truhle.

„Odpočítavajte,“ odporučili mi, keď som prišiel na takéto myšlienky.

„Odpočítavajte a myslite na niečo, z čoho máte radosť alebo vás upokojuje. Uvedomte si, že máte nohy pevne na zemi, že teraz ste v bezpečí,“ opakovali mi.

Keď sa chcem upokojiť, myslím na *ňu*. Je to tak, odkedy som ju stretol. Vydrží to len dovtedy, kým si neuvedomím, že už nie je súčasťou môjho života a chcem sám seba za to potrestať. Len ma to vtiahne hlbšie do temnoty.

Nedostanem priestor dokončiť svoju vlastnú psycho-
terapiu.

„Prosím, posadte sa, pomaly začneme.“ Hlas riaditeľa pohrebného ústavu je jemný a prirodzený. Pravdepodobne to robí niekoľkokrát týždenne.

Všetci stíchnu a pohreb sa začne.

Po obrade ostaneme sedieť, niektorí sa postavia do radu na kondolovanie. Silvin zachytí môj pohľad a ukáže smerom hore, akoby mi chcel niečo povedať. Pozriem sa hore a vtom ma niekto poklope po pleci. Klamal by som sám seba, ak by som na chvíľku nezatúžil, aby to bola Karina. Aj keď som si bol istý, že nebude.

Jasné, že nie je. Za mnou stojí v čiernych šatách s vyšitými bielymi kvietkami Gloria. Tie isté šaty mala tuším na všetkých desiatich pohreboch. Dnes to bola poriadne divoká jazda. Ráno som sedel v kaviarni s Karinou, potom Silvin, prepásol som skvelú ponuku na štvorizbák hneď za Fort Benningom... a teraz Gloria, pri ktorej si vždy spomeniem na jej manžela.

„Ahoj, Gloria,“ vstanem a objímam ju.

Gloria ma zovrie, potom odtlačí a znovu zovrie.

„Ako sa máš? Bála som sa o teba. Nedvíhaš mi telefón.“ Vystrúha grimasu. „Hlupák,“ zašepká a díva sa mi do očí.

„Bol som zavalený prácou a vieš, že neznášam telefonovanie.“

Prevráti tmavé oči. „Chýbaš deťom. Často sa na teba pýtajú.“

Deti. V hrdle sa mi hromadí kyselina, cítim sa previnilo.

„Aj mne chýbajú.“ Spustím zrak k jej nohám, kde zvyčajne visí ten najmladší. „Máš pravdu, som hlupák, polepším sa.“ Usmejem sa na ňu a ona prikývne. Vyzerá to tak, že vyviaznem bez trestu.

Reťaz na krku mi oťažieva. Jedna psia známka je moja, jedna jeho. Dlhujem mu to, nesmiem zbabelo zdupkať len preto, že som ho stratil. Musím tu byť pre jeho deti, ako som mu sľúbil.

„Si hlupák,“ súhlasí so mnou s úsmevom na tvári. „Aj strýko Hlupák by sa mohol občas ozvať.“ Premeriava si moju tvár. „Najprv som si nebola istá, či si to ty – pre toto tu.“ Dotkne sa strniska na mojej brade.

„Áno, teraz som slobodný muž a povedal som si, že sa tak budem aj správať.“

„Som rada. A rada ťa vidím. Aj keď práve tu. A ty...“ otočí sa k mojej mame. Tá ani nepreruší rozhovor so ženou, ktorú mi predtým ukazovala, objíme ju a pobožká na líce.

„Karina vyzerá úžasne.“ Gloria stisne pery a díva sa mi do očí. „Vždy vyzerá dobre, ale dnes...“

Prestane rozprávať a ja odvrátim pohľad.

„Žiari šťastím, to bude ono,“ usmeje sa.

Gloria vždy zbožňovala Karinu, a hovorí sa, že sa stále stretávajú, aj keď ja už nie som na základni.

V rýchllosti prebehnem kostol očami a hľadám Karinine vlasy. Má ich zasa hnedé. Farba niekde medzi gaštanovou a čokoládovou, ako mi raz povedala. Takúto farbu si dala vždy, keď mala veci pod kontrolou. Mať svoju farbu vlasov pod kontrolou a meniť ju, to bol jeden z jej rituálov. Bolo kopec drobností, ktoré chcela mať pod kontrolou, ale predstierala, že je to náhoda.

„Hej, som rád, že je šťastná,“ poviem jej. „Stretol som sa s ňou dnes ráno.“

Ani nemusí hovoriť, že o tom vie. Dá sa to vyčítať z jej výrazu tváre.

„Mimochodom, máš tu deti?“ zmením tému. Znovu prevráti oči a pokrúti hlavou.

„Nie. Moja mama je s nimi v Benningu. Myslím, že od takýchto udalostí potrebujú prestávku.“

„Všetci by sme ju potrebovali.“

„To máš teda pravdu.“

Pristúpi k nám nejaká žena a objíma Gloriu. Zrejme sa poznajú a dajú sa do reči. Mama sa stále družne zhovára, takže sa ešte raz rozhliadnem po Karine. Ako je možné, že som ju ešte nevidel? Kostol nie je až taký veľký. Uvedomím si však, že je majsterka v skrývaní sa v dave, všade hneď zapadne. Je to jedna z jej vlastností.

V rozhovore vedľa mňa začujem Mendozovo meno a snažím sa prepočítať Gloriine zdvorilé odpovede. Počul som Gloriino *ďakujem a mám sa dobre* už toľkokrát. Je mi ľúto, že musí stále žiť minulosťou. Ťažko sa tak žije a ešte ťažšie sa to necháva za sebou. Chápem to oveľa viac ako väčšina ľudí.

Mamin hlas zaznie cez tiché pozdravy a vyjadrenia sústrasti všade naokolo, kým som pohrúžený v myšlienkach.

„Mikael, ešte raz, kam chce ísť tvoja sestra na vysokú?“ spýta sa ma, a v očiach sa jej zračí zmätok, aj keď sme sa o tom už stokrát rozprávali.

„MIT¹,“ poviem panej, s ktorou sa mama zhovára. Je to Lawsonova mama. Viem, že je lepší človek ako jej syn,

¹ MIT – Massachusetts Institute of Technology (Massachusettský technologický inštitút)

ale pravdupovediac to nie je veľký problém. Boli sme spolu štyri roky v čate, dvakrát sme boli spolu nasadení do Afganistanu – poznám Lawsons lepšie ako jeho vlastná matka. Vojna ľudí zblízuje viac než čokoľvek, okrem smrti. V mojom svete sú však ruka v ruke.

„To je ono. MIT. Veď je tento rok najlepšia z triedy. Ešte má pred sebou dva roky, ale boli by blázni, ak by ju neprijali.“ Tmavé vlasy vypadávajú mame zo štipca, ktorý stále nosí. Dnes ráno som jej natáčal vlasy, ale už sa vyrovnali. Zohnem sa a odhrniem jej ich z tváre.

Spomeniem si, ako sa Karina smiala, keď som sa popálil na kulme. Cítil som jej srdečnosť a úprimnosť, keď sa ponúkla, že ma naučí natáčať mamine vlasy, keď sme si všimli popáleniny na jej rukách. Občas sa jej ráno tak veľmi triasli, že si sama nevedela pomôcť, ale bola tvrdohlavá, než aby ma poprosila o pomoc.

Nechodievam domov tak často, akoby sa patrilo, ale mama mi aj tak rada zverí natáčanie svojich vlasov. Vra vieva, že raz budem dobrým otcom. Karina hovorievala to isté, akoby videla do budúcnosti. Ukázalo sa, že veštiť nevie a nevie to ani moja mama, pretože stále verí, že jej raz privediem vnúčatá, ktoré ponesú naše meno. Asi ťažko.

Vzdychnem si, vyberiem z vrečka mobil a zo zvyku ho skontrolujem. Pohľadom behám po miestnosti. Je tu teraz menej ľudí, ľahšie ju nájdem. Časom si uvedomím, že tu buď nie je, alebo že sa zrazu objaví z niektorého kúta, kde sa doteraz skrývala. Teda ak medzitým nevyklázla, čo je veľmi pravdepodobné...

„Tu som, Dory.“

Z Karininho jemného hlasu som v šoku, ale zároveň sa mi ulaví.

„Tak tu si. Každý o tebe rozpráva a tu ťa máme,“ povie mama.

Karina zvráťí obočie a potrasie hlavou. „Ako vždy, klebety.“

Na perách sa jej zjaví úsmev, objíma mamu okolo pliec a zovrie ju. Vbehne jej rukami do vlasov a rozopne jej štipec. Jemnými prstami jej vlasy stočí a zopne presne tak, ako to má mama rada. Vyzerá to stokrát lepšie, ako keď to robím ja. Poviem vám, od začiatku prešli všeličím. Cítim sa previnilo za všetko, čo sa stalo a že mama nemá Karinu po svojom boku. Nie ako Gloria, tá je autom u Kariny do desiatich minút, ale moja mama už nikdy šoférovať nebude. Prinajmenšom nie bezpečne.

„Chceš ísť von?“ spýta sa mamy. „Mám pocit, že je tu trošku dusno.“ Jej zelené oči sa obrátia na vitrážové okno kostola.

Mama nasleduje Karinu a obe sa za mnou obzrú, lebo som sa ani nepohol.

„Takže?“ povedia jednohlasne.

„Mám ísť s vami?“ pozriem na Karinu.

Aj ona sa na mňa díva, pery sa jej trošku pootvorí, ale nepovie nič.

Otočím sa a vtom mi v ruke zazvoní telefón. Už sa ho chystám zodvihnúť, keď zachytím Karinín pohľad. Díva sa na môj telefón a z očí jej šľahajú blesky, je to jej najväčší nepriateľ.

Čaká, že ho ako vždy zodvihnem, takže hovor ignorujem a užívam si, že zo mňa nespúšťa oči. Oblíže si pery

a z očí sa jej dá vyčítať, že to berie ako svoje víťazstvo. To bol len jeden dodávateľ.

„Pôjdeme?“ spýtam sa jej, snažím sa zubami-nechtami udržať v hre. Prikývne a vyvedie nás z kostola za zvuku zvona na kostolnej veži.

DRUHÁ ☆ KAPITOLA

Karina 2017

Crrrín. Zazvoní zvonček salónových dverí a ja vyskočím na rovné nohy z otočnej stoličky, na ktorej som sa ledabolo točila. Už sme vyše hodiny nemali zákazníka a nik nemal ani rezerváciu, takže sa mi takmer začalo driemať. Utrela som prach, povysávala, a doplnila olejčky v každej miestnosti. Naozaj sa tam nedalo robiť nič iné, jedine si listovať v telefóne, a tomu som sa zámerne vyhýbala. Otvorili sa však dvere a konečne som mala potenciálneho zákazníka, čo by ma vyslobodil z nudy. Muž kráčajúci k recepcnému pultu mal ostrú hranatú sánku ako pitbul. Šiltovka s nápisom Alamaba State mu zakrývala tmavé vlasy a šibalské tmavé oči. Bol neuveriteľne vysoký.

„Dobrý deň, čo si želáte?“ spýtala som sa ho, a pozrela som sa na hodiny na stene a von cez sklenené dvere za ním. Bola už tma a po chrbte mi prešiel mráz. Nerada som takto neskoro bývala v salóne sama. Ani neviem prečo, ale znepokojovalo ma to a hrozne mi tento pocit sťahoval žalúdok už celé týždne. Nevedela som sa toho zbaviť. Iracionálny pocit, že stojím nad priepasťou a že ma čaká niečo zlé, sa